

Arrest

nr. 63 770 van 24 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense afkomst te zijn, geboren op 2 augustus 1983 te Atchoi-Martan.

U diende op 18 december 2006 in Polen een asielaanvraag in.

Uw echtgenoot A.I.(...) (O.V. 6.646.325) vervoegde u nadien en vroeg op 23 mei 2007 eveneens asiel aan in Polen.

Op 21 oktober 2008 werden zowel u als uw man door de Poolse autoriteiten als vluchteling erkend. Toen u in het opvangcentrum verbleef werd uw man op straat aangevallen door een aantal personen. U

kan zich niet meer herinneren wanneer dit concreet was. In de periode nadien werd de auto van uw man beschadigd door u onbekende personen.

U en uw gezin verlieten Polen in september 2009 en gingen naar Noorwegen, waar uw schoonmoeder en schoonbroer verbleven.

Uw man keerde enkele keren terug naar Polen om documenten te halen.

U vermoedt dat hij tijdens één van deze periodes in Polen aangehouden werd door de Poolse autoriteiten, maar kan hieromtrent geen details geven.

U kende zelf geen problemen in Polen.

U en uw gezin verlieten Noorwegen op 19 juni 2010. U en uw echtgenoot A.I.(...) (O.V. 6.646.325) dienden op 22 juni 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de Belgische autoriteiten een kopie voor van het vluchtelingenpaspoort van uzelf, uw man en uw kinderen Y.(...), Y.(...) en S.(...).

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot A.I.(...) (O.V. 6.646.325) en dat u persoonlijk geen problemen kende in Polen (CGVS p.7).

In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Bijgevolg kunnen deze motieven ook wat u betreft niet weerhouden worden. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw echtgenoot is genomen, dient verwezen te worden naar zijn beslissing die zich in het administratieve dossier bevindt.

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten, met name de kopies van het vluchtelingenpaspoort van uzelf, uw man en uw kinderen Y.(...), Y.(...) en S.(...), kunnen deze conclusie niet wijzigen aangezien ze louter identiteitsgegevens bevatten en aantonen dat u in Polen asiel kreeg, hetgeen door mij niet in vraag wordt gesteld. Voor een verdere bespreking van deze documenten dient verwezen te worden naar de beslissing van uw echtgenoot die zich in het administratieve dossier bevindt.

Er dient tenslotte te worden opgemerkt dat de mogelijkheid bestaat een vraag om bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling in te dienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling "kan worden gevraagd op voorwaarde dat hij (de vreemdeling) regelmatig en zonder onderbreking gedurende achttien maanden in België verbleven heeft en de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden beperkt werd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u gezien uw erkenning als vluchteling niet mag worden teruggeleid naar Rusland, maar dat u wel naar Polen kan worden teruggeleid."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, I.A.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 63 769 van 24 juni 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van I.A. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.2. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Luidens artikel 1, A.2 van dit Verdrag is een vluchteling elke persoon "die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip "land van herkomst". Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als "het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats" (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats.

Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil inroepen.

2.3. Wanneer een asielzoeker op grond van het Vluchtelingenverdrag in een andere Staat als vluchteling werd erkend, heeft deze erkenning een weerslag in België omdat zij voor de Belgische overheid verplichtingen doet ontstaan die voortvloeien uit artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag dat het volgende bepaalt: "Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging."

2.4. De erkenning als vluchteling in een andere Staat impliceert bovendien dat zijn vrees voor vervolging werd onderzocht ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en blijft geldig tenzij wordt aangetoond dat de asielzoeker zijn erkenning op frauduleuze wijze heeft verkregen of dat hij niet langer de vluchtelingenstatus geniet.

Bijgevolg heeft deze asielzoeker in beginsel geen rechtstreeks belang om de gegrondheid van zijn asielaanvraag door de Belgische overheid te laten (her-)onderzoeken aangezien de status van vluchteling reeds werd erkend.

De asielzoeker zou evenwel belang kunnen hebben om in België een verblijfstitel te bekomen, maar kan deze op grond van zijn hoedanigheid van vluchteling enkel verkrijgen door de bevestiging te vragen van deze hoedanigheid overeenkomstig artikel 49, §1, 6° van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt overigens terecht gewezen op de mogelijkheid een vraag om bevestiging in te dienen met toepassing van artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

2.5. Het is echter mogelijk dat de asielzoeker een vrees voor vervolging koestert in het land waar hij als vluchteling werd erkend. In dat geval dient zijn asielaanvraag te worden onderzocht naar analogie met

de situatie van een staatloze waarbij het land waar hij als vluchteling werd erkend, dient te worden aangezien als het land van zijn vroegere gewone verblijfplaats.

2.6. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in Polen als vluchteling werd erkend. Het blijkt niet dat hij de vluchtelingenstatus aldaar op frauduleuze wijze heeft verkregen noch dat de aldus geboden bescherming heeft opgehouden te bestaan.

Bijgevolg heeft verzoeker er geen rechtstreeks belang bij dat zijn asielaanvraag in België nogmaals zou worden beoordeeld in functie van het land waarvan hij de nationaliteit bezit.

2.7. Wat de beoordeling van de asielaanvraag van verzoeker betreft in functie van het land van zijn vroegere gewone verblijfplaats, dient te worden vastgesteld dat verzoekers vluchtmotieven uit Polen bestaan uit een aanval eind 2008 door O.R. en zijn mannen, de vernieling van de ruiten van zijn wagen begin 2009 waarop het woord "dood" in het Engels werd geleverd, en zijn arrestatie van een paar uur, door de Poolse autoriteiten op 22 april 2010 (zie verhoorverslag van 14 januari 2011, p. 13, 14, 16, 17).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij niet kon rekenen op de bescherming van de Poolse autoriteiten. Wat betreft het incident met O.R. en zijn mannen, heeft verzoeker immers nagelaten een klacht in te dienen bij de Poolse autoriteiten (zie voormeld verhoorverslag, p. 15).

Wat betreft de vernieling van zijn wagen, heeft verzoeker slechts eenmaal klacht neergelegd -waarvan hij overigens geen begin van bewijs voorlegt- en heeft hij nadien niet meer geïnformeerd naar de stand van zaken inzake zijn klacht (zie voormeld verhoorverslag, p. 16).

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen.

Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker echter in gebreke blijft.

De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Artikel 48/5 van de wet van 15 december 1980 stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

"[...]

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. [...]"

Aldus moet door verzoeker worden aangetoond dat de staat, noch partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerdte vervolging of ernstige schade.

Uit het bovenstaande blijkt dat verzoeker slechts minimale pogingen heeft ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen.

De Raad meent dat dergelijke summiere pogingen onvoldoende zijn om aan te tonen dat de overheid in zijn land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen.

Uit de bestreden beslissing blijkt ook dat aan het beweerdte incident van verzoeker met de Poolse autoriteiten, geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker betwist dit in zijn verzoekschrift niet. Derhalve blijven de motieven dienaangaande staande.

De verwijzing van verzoeker naar p. 33 en p. 34 van het ECRE rapport "Guidelines on the Treatment of Chechen Internally Displaced Persons Asylum seekers and refugees in Europe" doet aan voorgaande geen afbreuk.

Een verwijzing naar dergelijk algemeen rapport over de Tsjetsjeense gemeenschap in Polen volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in Polen werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Dergelijk algemeen rapport bewijst ook niet dat de Poolse autoriteiten geen bescherming kunnen of willen bieden in de zin van artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet luidens hetwelk bescherming in het algemeen geboden wordt wanneer redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer verzoeker toegang heeft tot dergelijke bescherming.

Verzoekers stelling dat de Poolse autoriteiten momenteel het gevaar en risico vanwege de Kadyrovtsy verwaarlozen en desbetreffend geen bescherming bieden, neemt de Raad dan ook niet aan. Verzoeker toont dit niet aan met concrete elementen waardoor dit dan ook louter een blote bewering betreft.

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de Poolse autoriteiten geen bescherming zoals bedoeld in artikel 48/5, § 2 van vreemdelingenwet, kunnen of willen bieden tegen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De kopie van het krantenartikel van 22 april 2010 en de kopie van zijn Pools rijbewijs die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, werden door de commissaris-generaal reeds besproken. Verzoeker betwist deze motieven niet. De Raad verwijst dan ook naar de motivering ter zake, dewelke hij beaamt en overneemt.

2.8. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.9. Er werd geen schending van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet aangetoond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet ten aanzien van zijn land van gewoonlijk verblijf, te dezen Polen, in aanmerking worden genomen.

De Raad schaart zich achter de overige motieven van de commissaris-generaal, door verzoeker niet betwist."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE